

Όσα φέρνει... ο ΣΥΡΙΖΑ

Το κεντρικό πολιτικό άρθρο του Ν.10 της εφημερίδας «Κόκκινο Νήμα» που κυκλοφορεί.

Του Πάνου Κοσμά

Η «αριστερή υπογραφή» στα μνημόνια, η φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική και ο σοσιαλδημοκρατικός εκφυλισμός φέρνουν τη ρεβανσιστική δεξιά και ανοίγουν το δρόμο για την ακροδεξιά και τους ναζί

Ανάμεσα σε πολλά άλλα, οι συστημικές δυνάμεις μοιάζουν στο εξής: προσποιούνται ότι όλα τα δεινά που συσσωρεύονται για τις εργαζόμενες τάξεις εξαιτίας των πολιτικών τους δεν οφείλονται σε αυτές, αλλά σε «υπέρτερες δυνάμεις», στην «κρίση» που ξεσπά σαν απρόβλεπτο και ανεξήγητο καιρικό φαινόμενο, σε υπέρτερους καταναγκασμούς που επιβάλλει το «σύστημα» σαν απρόσωπη δύναμη. Ωστόσο, στα ζητήματα της κοινωνικής και πολιτικής εξέλιξης τίποτε δεν είναι ανεξήγητο «φαινόμενο», ιστορική μάστιγα ή θεϊκή οργή, απρόσωπος αυτοματισμός: όλα οφείλονται -και εξηγούνται- από τις «λειτουργίες» του κοινωνικού συστήματος, από τη διαπάλη αντιτιθέμενων ταξικών συμφερόντων, από τις συνειδητές πράξεις και επιλογές πολιτικών δυνάμεων που κάθε άλλο παρά ταξικά «ουδέτερες» είναι. Οι παλιοί μνημονιακοί ένιπταν τας χείρας για το γεγονός ότι η καπιταλιστική κρίση κατά «περίεργο» τρόπο συνέτριβε τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζόμενων τάξεων για να διασώσει το σύστημα από κλυδωνισμούς και τα κέρδη του κεφαλαίου – η κρίση ήταν τάχα μια «υπέρτερη δύναμη» που εντελώς τυχαία είχε αυτά τα ατυχή αλλά αναπόφευκτα αποτελέσματα. Ο τωρινός ΣΥΡΙΖΑ, 4 χρόνια μετά τη μνημονιακή κωλοτούμπα και εξαλλαγή, ανακαλύπτει τον κίνδυνο της ακροδεξιάς και τον αντιμετωπίζει σαν «ιστορική μάστιγα» – μόνο έτσι «δικαιούται» να νίπτει τας χείρας του και να διακηρύσσει ότι απάντηση σε αυτόν τον κίνδυνο είναι η «αριστερή»... υποκατάσταση της σοσιαλδημοκρατίας μέσω του λεγόμενου «προοδευτικού πόλου».

Όρκοι πίστης στο μνημονιακό καθεστώς και στη συστημική σταθερότητα

Ο τρόπος που η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ σέβεται απολύτως τις μνημονιακές δεσμεύσεις και τις ανειλημμένες «υποχρεώσεις» προς τους εταίρους του κατ' ευφημισμόν μετονομασθέντος σε «θεσμούς» κουαρτέτου των δανειστών και της ιμπεριαλιστικής επιτήρησης, είναι όχι μόνο εντυπωσιακός αλλά και εξοργιστικός. Όλα τα εξασθενημένα ρινίσματα φιλολαϊκής πολιτικής που διακηρύσσει και υλοποιεί, τίθενται υπό την έγκριση των «θεσμών» και μόνο υπ' αυτή την προϋπόθεση προωθούνται. Καμία «μάχη» και προφανώς καμία έκκληση προς τον κόσμο της Αριστεράς και τις εργαζόμενες τάξεις να συμμετάσχει σε κάποια μάχη ή έστω να στηρίξει κάποια υποτιθέμενη μάχη της ίδιας της κυβέρνησης. **Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αμετάκλητα στον αστερισμό της συστημικής συναίνεσης σε όλη τη γραμμή! Το... πρόταγμα της συστημικής συναίνεσης έχει εσωτερικευθεί σε τέτοιο βαθμό και επικρατήσει τόσο απόλυτα, ώστε ο συστημικός ζήλος διαχέεται και σε ζητήματα που κανείς και τίποτε δεν υποχρεώνει την κυβέρνηση «με το πιστόλι στον κρόταφο» να ασκεί τις πολιτικές που ασκεί.** Ποια «υπέρτερη δύναμη» υποχρεώνει την κυβέρνηση να εισηγείται την αλλαγή του άρθρου 336 του Ποινικού Κώδικα σε αντιδραστική κατεύθυνση, υιοθετώντας σε αυτό το ζήτημα μια ήπια εκδοχή της ακροδεξιάς ατζέντας; Ποια «υπέρτερη δύναμη» οδηγεί την «αριστερή» Γεροβασίλη, σε πλήρη σύμπνοια με τη «δεξιά από κούνια» Παπακώστα, σε αστυνομικές επιχειρήσεις εκκένωσης καταλήψεων που φιλοξενούν μετανάστες, να υλοποιεί ντροπιαστικές επιχειρήσεις καταστολής των μεταναστών στα Διαβατά και να συγκαλύπτει το «κινήγι μεταναστευτικών κεφαλών» στην «άγρια Δύση» του Έβρου με μέσα που δεν έχουν να ζηλέψουν σε τίποτε αυτά που έγιναν διάσημα στην αμερικανική άγρια Δύση; Ποια «υπέρτερη δύναμη» υποχρεώνει τον ΣΥΡΙΖΑ να εγκαταλείψει ακόμη και σε ρητορικό επίπεδο τον αντιμνημονιακό λόγο; κ.λπ. κ.λπ.

Η αλήθεια είναι πολύ απλή και σε τέτοιο βαθμό πασιφανής ώστε

να μη χρειάζονται πολλά επιχειρήματα: Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον μια συστημική και μνημονιακή πολιτική δύναμη. Η «καθαρή έξοδος από τα μνημόνια» σημαίνει απλώς ότι δεν θα υπάρξουν νέα μνημονιακά μέτρα επιδείνωσης της κατάστασης των εργαζόμενων τάξεων πέραν όσων προβλέπουν τα τρία μνημόνια – το τελευταίο των οποίων έχει τη δική του υπογραφή. Ναι, αλλά η νομοθετημένη νέα μείωση των συντάξεων αποφεύχθηκε – έρχεται ο αντίλογος. Την αλήθεια επ’ αυτού τη λέει ο μίστερ Ντομπρόβσκις: δεν καταργήθηκε, αλλά «πάγωσε» – για όσο θα μπορούν να επιτυγχάνονται πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% χωρίς την περικοπή των συντάξεων. Αν, για παράδειγμα, από την πορεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού διαπιστωθεί ότι κάτι τέτοιο δεν επιτυγχάνεται για το 2020, το μέτρο θα επανέλθει «αυτόματα» – η σχετική νομοθετική ρύθμιση είναι σε ισχύ. Τα ίδια ισχύουν για τη νομοθετημένη μείωση του αφορολόγητου από 1/1/2020: θα «παγώσει» προσωρινά χωρίς να καταργηθεί, εάν και εφόσον από την πορεία εκτέλεσης του προϋπολογισμού του 2019 διαπιστωθεί με ασφάλεια (κάπου στα τέλη Σεπτεμβρίου, όταν θα συντάσσεται το προσχέδιο προϋπολογισμού του 2020) ότι το 2020 μπορεί να εξασφαλιστεί πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% χωρίς τη μείωση του αφορολόγητου. Πάντα σε συνεννόηση και συναίνεση με τους «θεσμούς»...

Το μνημονιακό καθεστώς εκμετάλλευσης μένει ακλόνητο, η διαχωριστική μνημόνιο/αντιμνημόνιο θάφτηκε με τη χορηγία του ΣΥΡΙΖΑ, η συστημική συναίνεση είναι ακλόνητη... Και τι μένει σαν «σκιά της σκιάς» μιας δήθεν αριστερής πολιτικής «επούλωσης των πληγών»; Μια οριακή -και πάντα υπό την... άνωθεν έγκριση- αναδιανομή της φτώχειας ανάμεσα στους φτωχούς και τους εξαθλιωμένους... Με δαχτυλίδι του στέμματος το σύγχρονο Επίδομα Κοινωνικής Δυστυχίας των 200 ευρώ, μετονομασμένο για λόγους ευφημισμού σε Κοινωνικό Επίδομα Αλληλεγγύης. Η επιτομή μιας στρατηγικής διαχείρισης της εκτεταμένης φτώχειας και εξαθλίωσης και των μαζικών πλέον «περιττών πληθυσμών» που γεννά η ακραία λιτότητα, της οποίας πραγματικοί εμπνευστές είναι το ΔΝΤ και ο ΟΟΣΑ.

Απροσχημάτιστη φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική

Αν όμως η οικονομία είναι υποτίθεται το πεδίο των «ανυπέρβλητων καταναγκασμών» (η υποτιθέμενα ακατανίκητη δύναμη του κεφαλαίου σαν καθολικής, απρόσωπης και ανεξέλεγκτης δύναμης), ποια «υπέρτερη δύναμη» ανάγκασε την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να ασκεί μια τόσο φιλοϊμπεριαλιστική/φιλοατλαντική πολιτική που δεν διανοήθηκαν να ασκήσουν στη διάρκεια όλης της Μεταπολίτευσης ούτε οι δεξιοί εμπνευστές του «ανήκομεν εις την Δύσιν»; Το ξεδιάντροπο ιμπεριαλιστικό μέτωπο με το σιωνιστικό Ισραήλ και το δικτάτορα της Αιγύπτου Σίσι, υπό την μπαγκέτα και τις διθυραμβικές επιδοκίμασιες σύμπαντος του δυτικού ιμπεριαλισμού; Και μια τυχοδιωκτική πολιτική που διακινδυνεύει ψυχρές αντιπαραθέσεις ή και θερμά επεισόδια αν όχι και πόλεμο στο όνομα των υδρογονανθράκων, με τις πλάτες του ιμπεριαλισμού;

Κάποιοι αφελείς μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ πίστεψαν, ή απλώς ισχυρίστηκαν βολικά, ότι αυτό είναι προϊόν «υπερβάσεων» των πρώην υπουργών Εξωτερικών Κοτζιά και Άμυνας Καμμένου. Όμως την ίδια πολιτική συνεχίζουν αδιατάρακτα οι κ. Κατρούγκαλος και Αποστολάκης υπό την καθοδήγηση του κ. Τσίπρα.

Η φιλοσοφημένη χυδαιότητα κάποιων «στρατηγικών εγκεφάλων» της κυβέρνησης λέει ότι εν προκειμένω η «υπέρτερη δύναμη» είναι η καθολική, απρόσωπη και ανεξέλεγκτη δύναμη του ιμπεριαλισμού, δηλαδή του καπιταλισμού σαν παγκόσμιας «ολότητας», με την ιεραρχία συσχετισμών, τους στρατιωτικούς και οικονομικούς μηχανισμούς ισχύος, καταναγκασμών και κυριαρχίας... **Τι όμως αναγκάζει την «Αριστερά» να δείχνει τέτοιο «υπερβάλλοντα ζήλο» απέναντι σε αυτή την «υπέρτερη δύναμη»;** Μα η εξυπηρέτηση, μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο «ανυπέρβλητων καταναγκασμών», των «εθνικών συμφερόντων». **Σε τι νόμισμα αποτιμώνται τα «εθνικά συμφέροντα»** το μάθαμε από τους υπολογισμούς σε δολάρια των

εκτιμώμενων κερδών των πολυεθνικών εξόρυξης και μεταφοράς πετρελαίου και υδρογονανθράκων, αλλά και σε ευρώ, από την πρόσφατη επίσκεψη του Αλέξη Τσίπρα στη Βόρεια Μακεδονία υπό τη συνοδεία πολυπληθούς και ενθουσιώδους αντιπροσωπείας Ελλήνων επιχειρηματιών, οι οποίοι ελπίζουν βάσιμα ότι θα «εξαργυρώσουν» τη Συμφωνία των Πρεσπών σε φτηνές εξαγορές βορειομακεδονικών επιχειρήσεων και σε «ματωμένα» κέρδη στις Ειδικές Οικονομικές Ζώνες της εργασιακής εξαθλίωσης με δεκαετή φορολογική απαλλαγή, μισθούς πείνας 200 ευρώ και εργασιακές συνθήκες γαλέρας. **Ποιος δεν θα φούσκωνε από «εθνική υπερηφάνεια» αν η Ελλάδα επιβάλει στους άλλους αυτά που οι «θεσμοί» δεν κατάφεραν ακόμη να επιβάλουν σε μας; Εξάλλου, σύμφωνα με τη λούμπεν ατάκα που μας έρχεται από τις ΗΠΑ, «πατριωτισμός δεν είναι να πεθαίνεις για τη δική σου πατρίδα, αλλά να κάνεις τον άλλον τον καργιόλη να πεθάνει για τη δική του» – εν προκειμένω, να υποφέρει...**

Σε αυτή την εξωτερική πολιτική πρέπει να προσθέσουμε τον άλλο βασικό της πυλώνα: το ζήλο με τον οποίο η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ υλοποιεί την πολιτική της Ελλάδας-«κρατητήριου» στην Ευρώπη-«φρούριο» (βλέπε και σελίδες 6-7). Και εδώ, το άλλοθι είναι οι «υπέρτερες δυνάμεις». Ωστόσο, όπως είπαμε ήδη, ο ζήλος της «αριστερής» κ. Γεροβασίλη να διατάσσει την εκκένωση καταλήψεων φιλοξενίας μεταναστών δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να αποδοθεί σε κάποιες «υπέρτερες δυνάμεις» – πολύ απλά, είναι πολιτική επιλογή...

Υποκατάσταση της... σοσιαλδημοκρατίας

Η υποκατάσταση της αριστερής και αντιμνημονιακής πολιτικής από μια πολιτική μνημονιακής υποταγής οδηγεί αναπόφευκτα σε μια άλλη υποκατάσταση: **της Αριστεράς από τη σοσιαλδημοκρατία.** Η ηγεσία Τσίπρα εξακολουθεί να αναφέρεται στην Αριστερά ή και τη «Ριζοσπαστική Αριστερά» (το φάντασμα του Γκέμπελς χαμογελάει...), αλλά αυτές οι αναφορές είναι πρώτον τακτικού χαρακτήρα (για την εκλογική συσπείρωση κόσμου της Αριστεράς)

και δεύτερον εργαλειακές: υπηρετούν το σχέδιο υποκατάστασης της σοσιαλδημοκρατίας. Καθώς το «επίσημο τμήμα» της ευρωπαϊκής Σοσιαλδημοκρατικής «Διεθνούς» στην Ελλάδα είναι το ΠΑΣΟΚ μετονομασμένο πλέον σε ΚΙΝΑΛ, το όλο εγχείρημα πρέπει να παρουσιαστεί σαν «συνάντηση» και «ανασύνθεση» των δύο χώρων, όπου υποτίθεται ότι ο ΣΥΡΙΖΑ εκπροσωπεί την Αριστερά...

Εννοείται ότι το ερώτημα «ποιος είναι η σοσιαλδημοκρατία στην Ελλάδα» από την άποψη της πολιτικής είναι κενό περιεχομένου.

Οι μεγάλοςχημοι Ευρωπαίοι μέντορες και «προξενητές» αυτής της ανασύνθεσης, από τον Μάρτιν Σουλτς μέχρι τον Εμανουέλ Μακρόν, δεν είναι τα κορόιδα της ανατολίτικης πονηριάς του καθ' ημάς ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τα πραγματικά αφεντικά, που γνωρίζουν πολύ καλά το συμφέρον της σοσιαλδημοκρατίας σαν πυλώνα του ευρωπαϊκού συστήματος. **Από τακτική άποψη** όμως, το brand name της σοσιαλδημοκρατίας είναι επίζηλο αντικείμενο πολιτικής διαπάλης και ίντριγκας. Δεν πρόκειται μόνο για την όποια «διεύρυνση» υπόσχεται στα εκλογικά ποσοστά του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά για κάτι πολύ σημαντικότερο για την ηγετική ομάδα Τσίπρα: την εκκαθάριση του πεδίου για την πλήρη της αναγνώριση του ΣΥΡΙΖΑ σαν «σοβαρής» συστημικής δύναμης-πυλώνα της διακυβέρνησης του ελληνικού καπιταλισμού με όρους «σεβασμού» του μνημονιακού καθεστώτος εκμετάλλευσης, προσαρμογής στους ιμπεριαλιστικούς καταναγκασμούς και συστημικής συναίνεσης.

Ο Αλέξης Τσίπρας και οι συν αυτό έχουν αποδεχθεί τη «μοίρα» τους: ότι, «έτσι όπως τα κατάφεραν», θα έρθει στην εξουσία η ρεβανσιστική δεξιά του Κυριάκου Μητσοτάκη. Έχουν λοιπόν θέσει σαν «υπαρξιακό» και μάχιμο στόχο στις εκλογές να μείνουν στο παιχνίδι της κυβερνητικής εξουσίας σαν «αναγνωρισμένη» εναλλακτική από την ελληνική αστική τάξη και το διεθνές σύστημα. **Στο πλαίσιο αυτού του στόχου, το εγχείρημα υποκατάστασης της σοσιαλδημοκρατίας δεν έχει απλώς εκλογική στόχευση αλλά και αμιγώς πολιτική: την οριστική αποκάθαρση του ΣΥΡΙΖΑ από κάθε ίχνος αριστερού «λαϊκισμού» που θα μπορούσε να συντηρήσει, έστω και στρεβλά και έμμεσα, «θυλάκους» λαϊκής δυσaréσκειας και λαϊκής πίεσης πάνω στον ίδιο τον ΣΥΡΙΖΑ.**

Διότι όλες οι «καθ' ύλην αρμόδιες» συστημικές δυνάμεις σε Ελλάδα και Ευρώπη γνωρίζουν πολύ καλά ότι η διακυβέρνηση Μητσοτάκη θα είναι σκληρή και θα έχει ρεβανσιστικό χαρακτήρα και ότι, επομένως, ο ΣΥΡΙΖΑ θα υποστεί για ένα λόγο παραπάνω κλυδωνισμούς κατά τη μετάβασή του στην αντιπολίτευση και πιέσεις για μετατόπιση σε κάποιου είδους αντιπολιτευτικό «λαϊκισμό».

Υπ' αυτούς τους όρους, η υποκατάσταση της σοσιαλδημοκρατίας συνιστά ένα ακόμη αντιδραστικό εγχείρημα της ηγεσίας Τσίπρα και πολιτική ολοκλήρωση της μνημονιακής και συστημικής του προσαρμογής με το βλέμμα στην επόμενη μέρα. Για την τύχη του θα αποφασίσουν το εύρος της εκλογικής ήττας, ο βαθμός σκληρότητας της μητσοτακικής διακυβέρνησης και η δύναμη των λαϊκών πιέσεων για επιστροφή στο «λαϊκισμό».

Ο «αριστερός» εκφυλισμός, αέρας στα πανιά του Μητσοτάκη και του «μαύρου μετώπου»

Αφήσαμε όμως μετέωρη την απάντηση στο ερώτημα ποια είναι η «υπέρτερη δύναμη» η οποία λειτουργεί σαν «άστρο λαμπρό» που καθοδηγεί τη διαρκή συστημική μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ. Παρόλο που η απάντηση υποφώσκει, θα τη διατυπώσουμε καθαρά και χωρίς περιστροφές: η υπέρτερη δύναμη είναι πάνω απ' όλα τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης και, συνυφασμένα με αυτά, τα συμφέροντα του διεθνούς συστήματος. **Είναι τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης που εξηγούν γιατί είναι απαραίτητος αυτός ο πλήρης ταξικός αποχρωματισμός της «μάστιγας» της κρίσης και των «εθνικών συμφερόντων». Είναι το ταξικό έγκλημα της ακραίας εκμετάλλευσης και της τυχοδιωκτικής υποθήκευσης ακόμη και των ζώων των εργαζομένων για τα κέρδη Ελλήνων και ξένων καπιταλιστών.** Η προπαγανδιστική φαντασμαγορία με τον υπερπληθωρισμό ουδέτερων και νερόβραστων εννοιών όπως «φως και σκότος», «προοδευτικό» και

«αντιδραστικό», «προοπτική», «αναγέννηση», «κοινωνική δικαιοσύνη», «ανάπτυξη», «επενδύσεις» κ.λπ. είναι η συστημική ιδεολογική και πολιτική έκφραση ωμών ταξικών συμφερόντων. Η επιβαλλόμενη «ταξική αχρωματοψία», με αριστερή πλέον υπογραφή «ΣΥΡΙΖΑ» και δευτερευόντως με συνένοχη την πατριωτική αριστερά, στο βαθμό που επικρατεί, δημιουργεί αυτή την εντυπωσιακή κατάσταση να εξαφανίζεται από το κάδρο των εξελίξεων η ελληνική αστική τάξη, το κεφάλαιο, ο ιμπεριαλισμός. Να συζητάμε για μικρολεπτομέρειες της... επίπλωσης αλλά να μη βλέπουμε τον «ελέφанта» στο δωμάτιο!

Πρέπει λοιπόν να συμπληρώσουμε τη γνωστή και ολόσωστη «ατάκα» ότι «όποιος θεωρεί ότι ξεπεράστηκε η διαχωριστική Δεξιάς – Αριστεράς είναι δεξιός», με μια άλλη, της ίδιας τάξεως αλλά ακόμη βαθύτερη: όποιος δεν βλέπει πίσω από τα δεινά των εργαζόμενων τάξεων τα καπιταλιστικά κέρδη και τα συμφέροντα της αστικής τάξης είναι, συνειδητά ή ασυνείδητα, φορέας αντιλήψεων και πολιτικών που ευνοούν ή υπηρετούν αυτά τα συμφέροντα. Κανείς δεν μπορεί να είναι ταξικά ουδέτερος ούτε μπορεί να αίρεται πάνω από τα ταξικά συμφέροντα!

Η πρώτη και θεμελιώδης πράξη ανασύνταξης της Αριστεράς από την ήττα της, αναστύλωσης του κατεστραμμένου ηθικού των αγωνιστών/στεριών της και εκπόνησης ενός στοιχειώδους σχεδίου αποτελεσματικής άμυνας, κινηματικής και πολιτικής ανασύνταξης και δημιουργίας προϋποθέσεων αντεπίθεσης, είναι ο βαθύς ταξικός αναπροσανατολισμός της σε όλα τα επίπεδα. **Αν δεν αναγνωρίζεις καν τον ταξικό σου αντίπαλο, καμία μάχη δεν μπορείς να δώσεις αποτελεσματικά!** Η υποχρεωτική συνεπαγωγή είναι ο διεθνισμός, που δεν είναι παρά η εφαρμογή του ταξικού κριτηρίου στο επίπεδο των σχέσεων, της αλληλεγγύης και της κοινής δράσης των εργαζόμενων τάξεων και της Αριστεράς των διαφορετικών χωρών.

Ο ταξικός αποχρωματισμός, στο εθνικό και το διεθνές πεδίο, είναι η αιτία και ταυτόχρονα η εξήγηση για τη μνημονιακή μετάλλαξη και το σοσιαλδημοκρατικό εκφυλισμό του ΣΥΡΙΖΑ, γενικότερα για την ήττα της Αριστεράς. Και όπως τα μνημόνια

δεν είναι η «αναπόφευκτη» συνέπεια του «φαινομένου» της κρίσης, αλλά συνειδητή ταξική πολιτική, έτσι η επί θύραις εκλογική νίκη του Μητσοτάκη, η άνοδος στην κυβέρνηση μιας ρεβανσιστικής δεξιάς και το άνοιγμα του δρόμου για την ακροδεξιά και τους ναζί δεν είναι κάποιου είδους πολιτική «μάστιγα» που εξηγείται με όρους μαζικής ψυχολογίας, αλλά η συνέπεια της ήττας του 2015, του συριζαϊκού εκφυλισμού και της υποστολής της ταξικής σημαίας της Αριστεράς!

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που στις εκλογές της 26ης Μαΐου μας αφορά, και πολύ μάλιστα, η διαχωριστική δεξιάς – αριστεράς και άρα θεωρούμε ζήτημα πολιτικής μάχης να μη χαθεί καμία ψήφος για την πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά! Την ίδια στιγμή όμως, θεωρούμε ότι στο πλαίσιο της Αριστεράς πρέπει να υποστηριχτούν δυνάμεις, σχήματα και υποψήφιοι με ταξικές και διεθνιστικές θέσεις – γιατί μας αφορά, ταυτόχρονα και εξίσου, η ανασύνταξη της Αριστεράς σε ταξικές και διεθνιστικές βάσεις!

Με το βλέμμα προφανώς όχι στην καταμέτρηση των ψήφων καθαυτή, αλλά στην «επόμενη μέρα» της ταξικής πάλης.

**Η θέση μας για τις
εκλογές της 26ης Μαΐου**
σελ. 4

ΚΟΚΚΙΝΟ νήμα

Brexit:
Η συζήτηση που δεν έγινε
Γιάννης Νικολόπουλος σελ. 5

Όσα φέρνει ...ο ΣΥΡΙΖΑ

Η «αριστερή υπογραφή» στα μνημόνια, η φιλοϊμπεριαλιστική πολιτική και ο σοσιαλδημοκρατικός εκφυλισμός φέρνουν τη ρεβανσιστική δεξιά και ανοίγουν το δρόμο στην ακροδεξιά και τους ναζί

**Μέτωπο ενάντια
στην ακροδεξιά
και τους ναζί**
Θανάσης Κούρκουλος σελ. 6-7

**Η κρίση
και κατάρρευση
της ISO στις ΗΠΑ**
Αλέξης Λιοσάτος - Πάνος Κοσμάς Σελ. 12-15

